Sandra Molenaar-Blankendaal: 'Je hebt een hersentumor' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2011. ISBN 9789048417292 (Kanker/ Hersentumor/ Verplegenden als zieken/ PO/1) Zie ook www.freemusketeers.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Ervaringsverhaal van Sandra Molenaar over de periode dat bij haar man op 38-jarige leeftijd een hersentumor werd geconstateerd en hij daarvoor in behandeling was. Ook de periode na de behandeling, als Ton af moet wachten hoe de behandeling heeft gewerkt, wordt beschreven.
Het boek is geschreven vanuit Sandra's perspectief, op basis van stukken uit het dagboek dat Sandra bijhield. Een goed leesbaar verhaal.

Over de schrijfster: Sandra Molenaar (1973) is kinderverpleegkundige. Zij werd geboren in Hoogkarspel en trouwde met Ton Molenaar, een brandweerman met wie zij drie kinderen heeft, Chris, Derek en Berend. Zij wonen sinds 1999 in Midwoud.

Korte beschrijving: Toen de kinderen van Sandra en Ton respectievelijk 6 en 4 jaar en 9 maanden oud waren, in december 2008, werd Ton ziek. Hij had last van hoofdpijn en kreeg ook moeite met het vinden van woorden. De neuroloog constateerde een hersentumor, een glioblastoom. Ton moest opgenomen worden in het ziekenhuis in Alkmaar werd verder onderzocht en geopereerd. Daarna volgde een half jaar met bestralingen en chemotherapie. Sandra beschrijft hoe ze dat allemaal ervaren hebben, wat er allemaal bij kwam kijken, en hoe ze hun gezin zo goed mogelijk draaiende probeerde te houden. Daarnaast vertelt ze hoe het voor Ton was om beperkt te worden in allerlei zaken en hoe zij rekening hielden met een mogelijke dood van Ton. Na een half jaar werd er weer een MRI gemaakt en die bleek goed te zijn. Er zouden elk half jaar dergelijke controles volgen. In 2009 ging Ton weer als brandweerman aan het werk. Maar in december 2010 kreeg Ton een epileptische aanval terwijl hij aan het autorijden was, met zoontje Berend achterin de auto. Hij zette zelf zijn auto aan de kant, werd gevonden en per ambulance afgevoerd naar het ziekenhuis. En dan volgen weer onderzoeken en onzekerheid. Het boek eindigt na dit voorval met de boodschap om met de dag te leven. En dat het met Sandra, Ton en de kinderen goed blijft gaan, mede door de positiviteit die Ton kenmerkt.

Wat viel op: Hoeveel er gebeurt in een jong gezin als een vader een dergelijke aandoening krijgt. Hoeveel steun Sandra heeft van familie en vrienden en hoe belangrijk dat is.
Sandra gaf het steun om het verhaal over Tons ziekteperiode op te schrijven. Zij wil ook andere mensen moed geven met deze biografie. Daarnaast vraagt zij aandacht voor de Stichting Stophersentumoren.nl. Van elk verkocht boek doneert zij minimaal één euro aan deze stichting.

Citaten: Pag. 8: 'De neuroloog zegt dat hij slecht nieuws voor ons heeft. Het is een tumor en de prognose is slecht. 'Ga ik gewoon dood?' zeg jij. De arts zegt dat het misschien geopereerd kan worden of bestraald, maar dat het dan weer aangroeit. Dat je dood gaat. Dat het een paar maanden of drie jaar kan duren. Dat ie het niet weet. Dat het er slecht uit ziet.'
Pag. 52: 'Gisteren de uitslag van de MRI gekregen. De neuroloog, neurochirurg, radiotherapeut en oncologieverpleegkundige waren aanwezig en Wim was met ons mee. Meteen vertelde de neurochirurg dat te zien was dat het gebied waar de tumor zat er rustig uitzag. (…) Kortom: ze willen je pas over een half jaar terugzien voor een nieuwe MRI!

Een half jaar!!!!!!!
Dat betekent een half jaar rust, geen grote zorgen, niet naar het ziekenhuis, geen medicijnen. Gewoon ons normale leven en onze oude bezigheden hervatten. Rust… Over een half jaar zijn we ruim over die veertien maanden heen die ik steeds in gedachten had. Op 1 april de volgende MRI en dan wordt jij 4 april veertig!'
Pag. 54: 'In 2010 gingen we samen naar maatschappelijk werk om hierover te praten en zijn we weer meer tot elkaar gekomen.'
Pag. 58: 'Rustige nacht gehad. 's Ochtends zeg jij: 'Ik doe niks, ik ben ziek!' Even voel ik me weer precies als in de beginperiode na de operatie. Die druk: alles komt op mij aan. Als ik de jongens naar school heb gebracht, komen collega Johan en zussen Elly en Emmy koffie drinken. Dat geeft steun! Ik voel me nu wel wat meer ontspannen. Het is geen ruimte innemend proces. Het is onwaarschijnlijk dat de tumor zo snel is gaan groeien. Hoe vaker je het zegt, hoe meer je vertrouwen weer terug komt. '

Extra: http://www.stophersentumoren.nl/je-hebt-een-hersentumor.html
(…) Nu, twee jaar later, wil zij met haar verhaal andere mensen een beetje hoop geven. Toen zij daarnaar op zoek waren, konden wij geen positieve verhalen vinden. Op zo'n moment heb je juist een beetje hoop nodig, een strohalm om weer verder te kunnen. Haar boek gaat over de manier waarop zij, met hun jonge kinderen, met deze diagnose zijn omgegaan en vooral over de kracht die haar man liet zien. (…)
http://m.echo.nl/wf-ho/buurt/redactie/1148317/wat.als.je.een.hersentumor.hebt/
MIDWOUD - ,,(…) Aan het woord is Sandra Molenaar-Blankendaal. Ze schreef 'een boekje' over de ervaringen van haar gezin, vanaf het moment dat echtgenoot en vader Ton te horen kreeg dat bij hem een gliobastoom was vastgesteld. ,,Op dit moment gaat het redelijk goed," kan ze deze week melden. (…) Want hoewel het gliobastoom multiforme geldt als een tumor waarbij patiënten veelal binnen een jaar overlijden, is dat voor het gezin Molenaar anders. ,,Juist omdat je geen idee hebt wat je overkomt als je ermee wordt geconfronteerd, heb ik het boekje geschreven. Toen wij daarnaar op zoek waren, konden wij geen positieve verhalen vinden. Op zo'n moment heb je juist een beetje hoop nodig, een strohalm om weer verder te kunnen. Mijn boek gaat over de manier waarop wij, met onze jonge kinderen, met deze diagnose zijn omgegaan en vooral over de kracht die mijn man liet zien."
Sandra stelt dat het 'nog steeds een positief verhaal' is. Dat wil ze overbrengen aan mensen die dit meemaken. ,,Maar ook voor mensen die in de zorg werken kan het een waardevol boekje zijn."
http://www.hoorndezeweek.nl/nieuws/32238-lsquoton-heeft-een-enormewilskrachtrsquofamilie-molenaar-staat-ondanks-ziekte-positief-in-het-leven
MIDWOUD - "Wij konden in die tijd geen positieve verhalen vinden, terwijl we daar wél behoefte aan hadden. Daarom heb ik dit boek geschreven. Hiermee hoop ik mensen die in hetzelfde schuitje zitten, een beetje hoop te geven (…)
De uitslag daarvan was helemaal niet goed. Ik bleek een tumor in mijn hoofd te hebben, zo groot als een mandarijn. Bovendien was de prognose heel slecht. Ik ben niet iemand die vaak huilt, maar toen heb ik een tijdje een potje zitten janken hoor." (…) . "Uiteindelijk hebben ze negentig procent van de tumor weg kunnen halen, maar hij bleek wel heel agressief en niet goed behandelbaar te zijn. Het is een tumor die sowieso weer gaat groeien, alleen weet niemand wanneer." Na de operatie las Ton een mailtje van zijn collega, de ondercommandant van de brandweer in Purmerend. "Hij vertelde dat ze een kaarsje voor me hadden gebrand, maar dat het een beetje uit de hand was gelopen. Er was namelijk brand ontstaan in een winkel in Purmerend en die moesten mijn collega's blussen, precies op het moment dat ik op de operatietafel

lag", lacht Ton. "Daar kon ik natuurlijk smakelijk om lachen."
Moed.
Na de operatie volgde een periode van een halfjaar waarin Ton bestralingen en chemotherapie onderging. De uitslag van de MRI was goed; de tumor groeide niet. "Dat gaf ons natuurlijk veel moed. In september 2009 was ik weer voor honderd procent aan het werk als brandweerman. Helaas heb ik eind 2010 - terwijl ik in de auto reed met Berend achterin - een epileptische aanval gehad. (...)
Sinds die tweede epileptische aanval mag Ton voorlopig even niet werken. "Mijn collega's zeiden: denk nu maar eens aan jezelf. Ik ben 's avonds snel moe, dus ik slaap veel, maar ben ook elke dag bezig met mijn grote hobby: modelvliegtuigen bouwen. Op zolder kan ik daar uren mee bezig zijn. En ook mijn jongens vinden dat geweldig."
Sandra: "Behalve veel zorgen heeft Tons ziekte ons ook veel goede dingen gebracht. We hebben allebei geleerd om in het 'nu' te leven en we genieten elke dag weer volop van elkaar en onze kinderen. We doen alleen maar dingen die we leuk vinden. Langzaam maar zeker is die tumor niet meer continu in onze gedachten. Maar de onzekerheid blijft natuurlijk... Gelukkig zijn we allebei heel optimistisch. We kijken niet te ver vooruit. Ton heeft een enorme wilskracht; ik ben apetrots op hem!" (...)